

Голос давніх сновидінь

УКРАЇНСЬКЕ ФЕНТЕЗИ

Аліса звикла переховуватися й утікати від чудовиськ, які вже рік наступають на п'яти. Та вона точно не очікувала опинитися у світі, де магія — щось буденне, а на межі сну та смерті стоїть безкінечна стіна-в'язниця. Головну таємницю цього химерного місця знають лише сотня круків-магів, для яких джерелом чарівної сили є останній передсмертний подих. Але що робити, коли шлях додому закритий, а над новим домом нависла небезпека? Адже кошмари, які чекали свого часу тисячі років, кидають їй смертельний виклик...

Чому варто читати:

«Крук та Чорний Метелик» — це пригодницьке фентезі від української письменниці Ольги Мігель. З кожною новою сторінкою роману читач разом із головною героїнею занурюватиметься в атмосферу нового світу, розгадуватиме змови та підступи, щоб відхилити загрозу, рівних якій країна Ануара не бачила вже кілька тисяч років.

Ольга Мігель

Крук та Чорний Метелик

ГОЛОС ДАВНІХ
СНОВИДІНЬ

• Крук та Чорний Метелик •

*Присвячується пам'яті
Мігель Ганни Григорівни
та Мігель Йосипа Степановича.
Дідуся та бабусі, які завжди вірили
в мою мрію та були поруч,
даруючи усмішку.*

*Коли розум спить, фантазія в сонному
мареві породжує чудовиськ, але в поєднанні
з розумом фантазія стає матір'ю
мистецтва та всіх його чудесних творінь.
© Франсіско де Гойя.*

• Крук та Чорний Метелик •

ГОЛОВ ДАВНИХ ВНОВИДАНЬ

Ілюстрації О. Семякіна

© Ольга Мігель, 2019

Семякін А.В., ілюстрації, 2019

Наталія Ререкіна, обкладинка, 2019

© ПП «АССА», 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7670-19-2

Аннотація

Аліса звикла переховуватися й утікати від чудовиськ, які вже рік наступають на п'яти. Та вона точно не очікувала опинитися у світі, де магія — щось буденне, а на межі сну та смерті стоїть безкінечна стіна-в'язниця. Головну таємницю цього химерного місця знають лише сотня круків-магів, для яких джерелом чарівної сили є останній передсмертний подих. Але що робити, коли шлях додому закритий, а над новим домом нависла небезпека? Адже кошмари, які чекали свого часу тисячі років, кидають їй смертельний виклик...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Пролог

Чорний Король заплющив очі

Побачивши багрянний колір повного місяця, я різко видихнула сухе повітря та з усієї сили стиснула пальці на пледі, що зісковзнув із плечей. Тілом розліталися гострі іскри, які кров розносила по венах разом із надто швидкими ударами серця.

Затемнення. Я ж знала. Я хотіла подивитися на повне місячне затемнення. І коли прилягла на балконний диванчик, мені здалося, ніби повіки зімкнулися лише на мить... але, схоже, минуло значно більше часу. Коли я провалилася в сон, місяць був тільки наполовину вкритий тінню кольору брудної крові. Але зараз на завислому в небі червоному м'ячику яскраво сяяв тонкий білий серп, який збільшувався щохвилини.

Отже, я все пропустила?

Цей рік не надто відрізнявся від решти мого життя... якщо, звісно, припустити, що дванадцять місяців тому я просто збожеволіла. Так, гадаю, це багато чого пояснило б. І, напевно, мені краще вхопитися за таке пояснення. Бо в іншому разі залишається тільки прийняти як факт, що здурів увесь той маленький світ навколо мене.

Триклятий сон, такий заплутаний і незрозумілий. Примарні спогади про нього болісно кружляли в голові, не бажаючи дати мені спокою. Дзвін ланцюгів і схлипи в темряві до болю стискали горло, чомусь розриваючи серце нестерпним смутком.

— Алісо, все добре? — долинув мамин голос. Зупинившись біля входу на балкон, вона стурбовано дивилася на мене. — Сонечку, ти плачеш? Що трапилося?

Я розгублено торкнулася щік кінчиками пальців. І справді, сльози.

— Усе гаразд, мамо. Просто наснилося щось дивне, — ніяково відмахнулася, підібгавши ноги.

— Що ж? — поцікавилася мама, перш ніж сісти поруч на м'який диванчик.

— Навіть не пам'ятаю, дурня якась.

— Ох, рідненька...

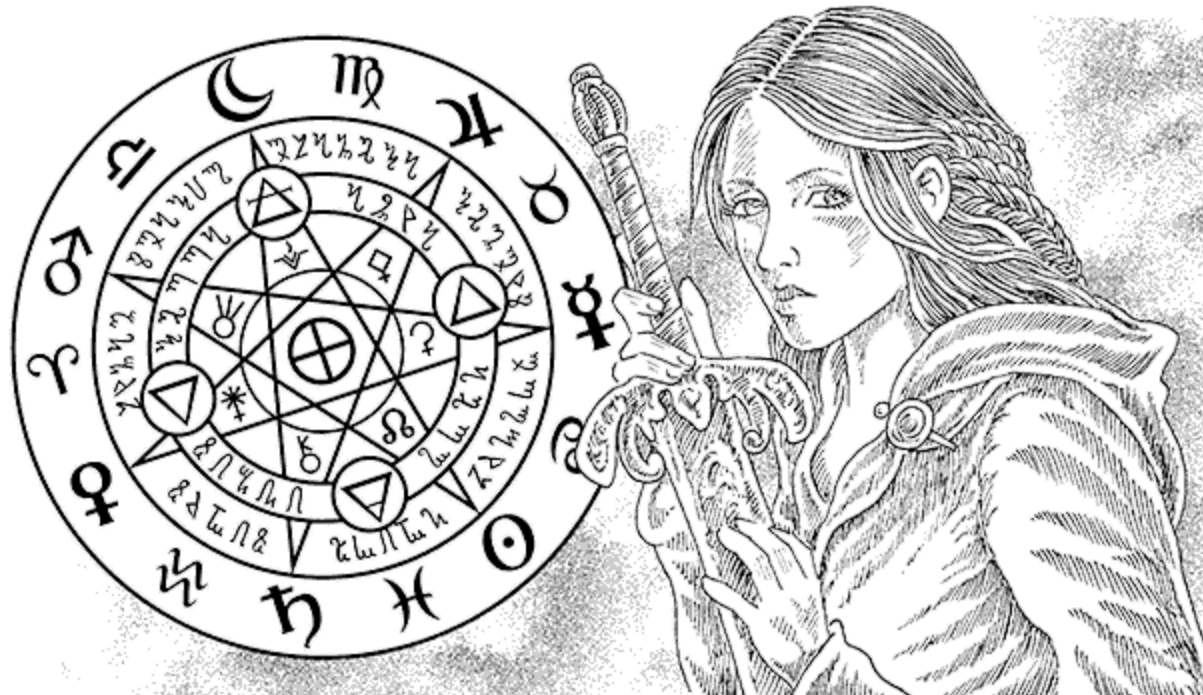
Мамині руки були дуже теплими, вони завжди були теплими. І завжди обіймали дуже ніжно, дбайливо. В такі хвилини ставало посправжньому спокійно... але чомусь не цього разу. Зараз, із якоїсь невідомої причини, від її обіймів смуток різонув гострим ножем і стримати нових сліз не вдалося.

Напевно, те, що відбувається останнім часом, надто сильно мене виснажило. Усе закрутилося разом із тією пригородою в парку... Цікаво, чи закінчиться колись це божевілля? Чи, може, мені хоч хтось дасть відповідь? Хотілося б усе комусь розповісти, але, спробуй я це зробити, буде тільки гірше.

— Мила, заспокойся, — шепотіла мама, пропускаючи крізь пальці мої довгі каштанові коси. — Тобі ж шістнадцять за два дні, а це дуже важлива дата. Обіцяю, ти запам'ятаєш цей день.

Мама витерла сльози, що набігли з моїх золотисто-карих очей, і за мить я відчула ніжний дотик її губ до своєї щоки. Тривога нікуди не ділася, але серцю стало тепліше. І хоч досі чомусь було гірко, я щиро всміхнулася куточками губ. Мама має рацію, не варто сумувати! Зрештою, в усього має бути пояснення, і мені потрібно постаратися, щоб знайти його. Здавалося, цієї хвилини я стояла перед уламками розбитого вітражного скла, яке мені належало відновити.

...А той свій день народження я й справді запам'ятала. Назавжди. І часом мені здається, що, коли я буду народжена знову, він все одно залишиться в пам'яті. Так само, як і маленький чорний метелик на моїй шії.

Розділ 1

Після першого кроку

— А тепер прошу детальніше! — шоковано закричала я, стукнувши кулаком по столу. Від різкого руху зібрані на потилиці в короткий хвіст каштанові коси розтріпалися та розсипалися по плечах.

Така от експресивна реакція зазвичай була мені невласлива, але цього разу ситуація, що й так здавалася дзюбною, остаточно вибила мене з колії.

— Вибачай-вибачай, знаю, я мав повідомити це раніше, але якось забулося, — знизав плечима біловолосий лісовик, що сидів навпроти.

— Нічого собі, забулося! — заволатала я, насилу стримуючись від того, щоб убитися об добротну дубову стільницю. — Каріле, ти увірвався до мого дому, погрозами вбити мене змусив кинути все, поспіхом лишити рідний світ і вирушити з тобою в альтернативну реальність; зробив мене співучасницею фактично викрадення шістнадцятирічного хлопця...

— Алісо, ти трохи перебираєш із трагедією, — тяжко зітхнув мій співрозмовник. — Вадим сам був не проти перебратися до цього світу. А тобі й кидати не було чого: ні рідних, ні друзів, навіть робота — і та собача, всього-на-всього кореспондент у регіональній чорнушній газетці. Навіть не факт, що ти цього року до університету вступила б. Натомість тут у тебе і перспективи, і можливість розвивати здібності чарівниці...

— А може, ще бомж на чорному вісліюку — коли вже принци на білих конях у дефіциті? — уїдливо фиркнула я. — І на додачу ще сто відсотків, за всіма фентезійними штампами, будуть обраність, слава героя та абгрейд зовнішності, який я отримаю, щойно вийду за поріг цієї забігайлівки?

— Слухай, вгамуйся ти вже! — пирхнув Вадим, свердлячи поглядом стільницю. — Я, між іншим, у такому самому становищі.

У цьому була частка істини, але все ж мені не вдавалося так просто примиритися з ситуацією. Хоч як банально це не звучало, але я опинилася в іншому світі!

Так уже вийшло, що два роки тому, коли я прогулювалася парком, у моє тіло вселилася невідомо звідки налетіла енергія, яка згодом виявилася чарівною силою, що пробила проріху між двома світами. Незабаром після того з'явилися кремезні чудовиська (що, як виявилось, називалися песиголовцями), котрі чомусь полювали саме на мене. За минулі роки я зуміла вижити, сяк-так борючись із ними за допомогою замовленого у місцевих реконструкторів меча, яким навчилася махати. Але не змогла вберегти свою сім'ю: всі рідні загинули від лап чергового чудовиська на моєму шістнадцятому дні народження.

Відтоді я якимсь дивом закінчила школу та влаштувалася працювати журналістом у невеликій газеті. Збиралася вступати на заочку до місцевого університету і саме готувалася до вступних. Коли раптом до моєї квартири заявився чоловік, який назвався лісовиком з іншого світу! Я б залюбки йому не повірила, але на користь його словам свідчили сріблясті очі, коротке біле волосся, що відливало сріблом, зелені візерунки на тілі... та імпульс телекінезу, яким він відкинув мене до стіни, щойно я спробувала напасти на нього.

В ультимативній формі лісовик повідомив, що я повинна піти з ним, бо, поки я тут, чарівна сила, яка вплелася в мою душу, сприяє руйнуванню обох світів. І або я погоджуся на його умови, або мене просто вб'ють. Хоча моє життя і здавалося на рідкість паскудним, утрачати його я все ж була не готова, тому довелося погодитися.

Такий самий вибір лісовик запропонував і Вадимові — проблемному підліткові гопівського виду. Йому, щоправда, «пощастило» трохи пізніше, ніж мені — в його душу вплелася сила від енергетичного сплеску, який стався лише кілька днів тому.

Так за лічені години ми обоє зібрали речі та покинули рідний світ.

Щоправда, я не встигла усвідомити весь пафос моменту, який приніс у моє життя таку значущу зміну. Усьому виною стали густі зарості колючих бур'янів, на які я гепнулася з триметрової висоти, щойно шалені фарби тунелю між світами змінила синява небес. З одного боку, будячки трохи пом'якшили приземлення. А от з іншого — моя дупця перетворилася на кактус.

До вечора того самого дня ми дісталися селища на краю старого болота, що мало промовисту назву Духмяне. Там, до речі, смерділо

так, ніби в кожному дворі здохла якась велика тварина і закопати гнилі тушки місцевим релігія не дозволяла.

Ми зупинилися на постійному дворі старого приятеля Каріла, Дейка. І от саме тут, саме зараз хлопець, на якого я вже встигла повісити ярлик «тупий гопник», здивував мене своєю спостережливістю. Завдяки йому я й звернула нарешті увагу на те, що ми сидимо за столом у світлі свічок і розмовляємо про купівлю коней.

Каріл повідомив мені, що в цьому світі немає ні сучасної фізики, ні електроніки! Замість того, звісно ж, були певні технології, які працювали на основі чарів, але чи варто казати, що це було щось зовсім інше? І те, що цю новину я дізналася тільки зараз, мене серйозно обурило. Захотілося терміново пожалітися на несправедливість у «Твіттері»... але й це було неможливо, тому що інтернету я більше ніколи не побачу.

— Будь ласка, Каріле, скажи, що ти пожартував, — тяжко проскиглила я.

— Вибачай, але ні, — запевнив лісовик. — Ну, коли в тебе вже такий напад паніки, спробую тобі пояснити, що й до чого, і почну з короткого екскурсу в історію, — зітхнув він, спираючись ліктями на стіл. — Тисячу років тому весь світ був утягнутий у війну Магії та Вогню. Її вирізняла новітня розробка зброярів, порох. Коли війна закінчилася, кількість жертв шокувала. Кілька місяців чарівники прораховували всі можливі варіанти розвитку подій, але всім їм снівся ночами той самий кошмар: зброя ставатиме дедалі потужнішою і, врешті-решт, це призведе до загибелі всього живого. Тому на всесвітній раді чародії та правителі народів ухвалили рішення: розвиток зброї потрібно зупинити будь-якою ціною. Тоді чарівники обрали найсильнішого і найдосвідченішого та зв'язали з ним свої пояси магів. Діставши підтримку їхньою силою, він уплівся в просторово-часове полотно нашого світу та змінив будову реальності. Нитки полотна світобудови, які вели до розвитку і появи нових видів зброї, вилучили. А рецепт пороху знищили. Відтоді ми можемо тільки вдосконалювати відомі нам види холодної зброї та магії. Але разом із тим ми втратили можливість виникнення й розвитку багатьох інших галузей. Хоча це досить помірна ціна за те, чого ми в результаті уникли.

Каріл закінчив промову і склав пальці в замок. А я зрозуміла, що потрапила до Середньовіччя, де навіть не чули про можливість існування хоча б банальної електричної лампочки. Може, краще було одразу погодитися померти?

— Хвилиночку! — видихнула я. — Ви вплелися в просторово-часове полотно та змінили його? А чи не побоялися ваші чародії минулого, що так вони вплинуть на весь світ, викликавши якісь зміни в розвитку всесвіту?

— Процедура дійсно була непростою і проходила не один день, але вони видалили всі необхідні «ниточки», зав'язавши «вузлики» на їхніх кінцях. Тому ніяких проблем із цим не повинно було виникнути.

— Цього не можна стверджувати! Називається, влізли в невідомі вам матерії, а потім ще дивуєтесь, що у вас РАПТОМ діри в просторі з'являються.

— Алісо, благаю, не май перших науковців світу за ідіотів. Зрозумій ти, що в нашій реальності, де крім технологій була і чарівна сила... Уяви собі ту саму вашу ядерну зброю, дія якої ще й посилена магією.

Ніби ставлячи крапку в дискусії, Дейк приніс нам три миски смаженої картоплі, глечик вина і горнятка з чаєм.

Поспіхом проковтнувши свою порцію, Вадим присвятив решту вечора заграванням із шістнадцятирічною Аррою — тендітною білявою дочкою шинкаря, яка допомагала батькові розносити страви та розливати пиво.

* * *

Голоси. Високі та низькі, тонкі та грубі, шепіти та крики — вони звучали хаотично, переплітаючись у зловісне чорне мереживо. Гострі, наче леза кинджалів, ковзали по шкірі та легко розсікали її, вивільняючи нестримні водоспади червоної крові.

— Добре, що Центр Тіней уже тут.

— Ми повинні об'єднуватися...

— Усі, кого породила темрява Забутої...

— Але якщо Центр Тіней не прокинеться?

— Ми зробимо так, що прокинеться.

— Два джерела світла, сховавшись під тінню, утворюють темний коридор...

Аж раптом дивне марево розлетілося на шматки від пронизливого крику!

Цей крик вирвав мене зі сну посеред ночі. Я різко сіла в ліжку, хапаючись за скроні. А за хвилину все повторилося: крик переляканої дівчини.

Скочивши на ноги, я схопила свій колись замовлений у реконструкторів меч і вибігла в коридор, де зіткнулася з не менш збентеженим Карілом. Що мене особливо здивувало, так це його блакитний шовковий пояс, який був зав'язаний на два вузли поверх піжами. Лісовик, звичайно, говорив мені, що кожен чарівник повинен носити пояси магів всюди і завжди, але тоді я й подумати не могла, що це правило настільки суворе.

Коли закричали знову, стало ясно, що джерело галасу — за найближчими дверима. Ми презирнулися, вибили двері... і спантеличено завмерли: у кутку кімнати, немов перелякане мишеня, тремтіла Арра. А Вадим стояв поруч, грубо обвиваючи рукою її талію.

Не вагаючись жодної секунди, Каріл заклинанням відкинув його в інший кінець кімнати.

— Ти що, геть здурів?! — закричав чарівник і запустив у Вадима блискавку закляття, від якої хлопець упав на підлогу і скорчився.

— Я здурів? Так ви мене витягли з дому в якийсь лівий світ, треба ж мені хоч якось розслабитися. Я й так уже давно немов на голках. А вона сама зі мною загравала ще в шинку! Чому я не можу чогось такого...

Перш ніж Вадим встиг договорити, заплакана дівчина підбігла до Дейка, який саме увірвався до кімнати. А Каріл тимчасом запустив у паршивця ще одне заклинання.

— Дейку, Арро, пробачте мені за те, що я привів у ваш будинок цю погань, — винувато промовив чарівник, не наважуючись подивитися в очі старому другові. — Більше ми не будемо зловживати вашою гостинністю. Гей, ти! — крикнув він на Вадима. — Збирай речі та чекай на мене внизу!

Скорчивши гримасу «ти-мені-ще-за-це-заплатиш», Вадим підвівся та вийшов з кімнати.

— Алісо, схоже я припустився помилки, коли привів його в наш світ, — прошепотів Каріл крізь зціплені зуби. — Треба було не боятися забруднити руки, а прикінчити цього гада ще під час першої зустрічі, щойно ми побачили, який він моральний виродок. Розуміли ж, що він якийсь малолітній бандюган... але ні, чомусь вирішили, що, діставши другий шанс, він виправиться. А тепер пізно і вибору дійсно немає. Сподіваюся, його не зарахують до університету. Або, в крайньому разі, після кількох подібних фокусів виключать, закувавши силу.

Я не стала розпитувати засмученого Каріла, що означає «закувати силу», просто мовчки попрямувала до своєї кімнати — збирати речі.

* * *

Перший день подорожі на куплених у селі конях виявився тією ще веселухою. Особливо коли врахувати, що ні я, ні Вадим верхи ніколи не їздили. Те, що протягом цього дня я так і не звалилася зі свого коня, було справжнім дивом. Коли ж увечері ми зупинилися на привал, кожен м'яз мого тіла нестерпно болів.

— Слухай, — задумливо протягнула я. — Може, я занадто поспішаю засипати тебе запитаннями, але мені б хотілося більше дізнатися про цей світ, перш ніж ми доберемося до цивілізації.

— Твоя правда, — кивнув лісовик. — Я повівся трохи по-свинськи: привів тебе до нового світу, майже нічого про нього не розповівши. Уявляю, що було б, якби ти дізналася про втручання в просторово-часове полотно, наприклад, у королівському палаці. Тому зараз питай про все, що тебе цікавить.

— Добре. Почнімо з державного устрою країни, до якої мене занесло.

— Як забажаєш. Ануара — це країна конституційної монархії. Голова держави — король, але його дії обмежує парламент, вибори до якого проводяться раз на шість років. — Каріл уже приготувався вимовити наступне речення, аж раптом затнувся і кілька секунд ловив ротом комарів, потім продовжив: — Королю підвладна Гільдія магів. Кожен випускник університету магії, дістаючи диплом і пояс чародія,

присягає на вірність Ануарі та королю. Але фактично голови Гільдій тримають в руках головні важелі впливу.

— Голови? Їх кілька?

— Так. Стихійники розділені на чотири підгільдії: вогню, води, землі та повітря — залежно від стихії, з якої чарівник черпає силу для творення заклинань. У кожної з них свій очільник, але всі вони підпорядковані голові Гільдії стихій. До речі, важливий момент: головні маги повинні скріплювати пояси не подвійним вузлом, як звичайні чарівники, а спеціальною застібкою з цільним рубіном, сапфіром, смарагдом або діамантом — відповідно до стихії. Головний стихій Ануари скріплює його золотою застібкою з усіма чотирма каменями.

— Дякую, що попередив, перш ніж я зустрілася з кимось із цих паничів, — посміхнулася я. — Не вистачало ще випадково наступити комусь із них на ногу, а потім стати ворогом народу.

— Завжди будь ласка, — засміявся лісовик. — Сама розумієш, якби голови Гільдій жили з королем в одному місті... це було б як дві невістки на кухні у свекрухи. Тому Ануара фактично є країною з трьома столицями. Перша — Еданор, офіційна столиця держави. Там перебувають королівський двір, парламент, рада виконавчої влади і центральний військовий штаб. Друга — Фетесарін, місто, де розташована Гільдія стихій. Третій — Адамарей, місто Гільдії... Ой, дивися, м'ясо вже засмажилось! — раптом підскочив Каріл, різко вказавши пальцем на багаття, де готувалась наша вечеря.

— Так, але... — зникла я. — Ти щось казав про...

— Давай швидше їсти, а то охолоне, — якось квап ливо перебив чарівник, дмухаючи на гаряче м'ясо.

Після вечері я ще раз спробувала завести з Карілом розмову, але він знервовано перебив мене і скомандував відбій.

* * *

День видався дуже спекотним, але густе листя дерев добре захищало від палючого сонця, і тільки де-не-де крізь пишні крони пробивалися його золотисті промені.

Ми продовжили подорож. І поки щастило не зустрічати різних суб'єктів, які зраділи б можливості назавжди залишити в цьому лісі наші понівечені кісточки.

Так ми і їхали: мирно, без поспіху, час від часу прискорюючи темп. Тому я вкрай здивувалася, коли Каріл під'їхав до мене і ледь чутно прошепотів:

— За нами хтось стежить.

— Ти впевнений?

— Абсолютно. Щойно я помітив рух серед гілок, а потім побачив, як хтось перестрибнув із дерева на дерево. Зараз він трохи попереду.

— Це розбійники?

— Можливо. В усякому разі будь наготові, але не показуй що знаєш про «хвіст».

Я кивнула, і Каріл виїхав вперед. Вадим плентався позад мене.

Не минуло й хвилини, коли я почула раптовий шелест листя — ніби щось злегка сколихнуло гілку, а вже за мить із дерева зістрибнула струнка дівчина — просто в сідло поряд із Карілом. Вона весело, добродушно засміялася, обійняла й поцілувала його!

— Фандора, — видихнув лісовик, відповідаючи на поцілунок.

Під'їхавши ближче, я роздивилася в «розбійниці» красиву молоду жінку. Шкіра витонченого обличчя мала приємний смаглявий колір. Великі яскраво-зелені очі були підкреслені тонкими бровами. В'юнке волосся кольору темного шоколаду, що діставало до талії, зібране в пишній хвіст, та щонайдивніше — на кінчиках мало колір свіжого листя. А на стегнах у неї був зав'язаний на два вузли зелений шовковий пояс.

— Що ти тут робиш? — радісно запитав Каріл, не випускаючи жінку з обіймів.

— Проїжджала неподалік і на ніч залізла поспати на дерево. А коли прокинулася, зрозуміла, що кінць кудись пропав. Напевно, погано його прив'язала і він чкурнув собі, або упир його знає, куди подівся. Я вже збиралася переміститися, наскільки мене вистачить, а потім відпочити. Аж раптом бачу — ти їдеш. От і вирішила зробити тобі сюрприз. Ну і як там твоє завдання? Знищив те, що порушувало рівновагу між світами?

— Майже. Притяг його з собою, — усміхнувся Каріл, немов відповідаючи на зацікавлений погляд дівчини. — Ті двоє, з різницею у двійко років, отримали силу, що прорвалася після першого і другого енергетичного сплесків. Це Аліса, а он те джерело проблем — Вадим. А це, — Каріл звернувся до нас із Вадимом, — Фандора Елімес, моя наречена.

— Дуже приємно, — привітно відгукнулась я і потиснула протягнуту руку. — А весіллячко скоро?

— Уже недовго чекати, одружуємося в березні, — відповіла Фандора, поправляючи шпильку у вигляді квітки магнолії, яка скріплювала її волосся. — Ви зараз, як я розумію, до Еданора?

— Так, — відповів Каріл і зручніше влаштував наречену в сідлі перед собою. — Ти теж?

— Угадав. Ну, гадаю, ти маєш досить часу, щоб усе мені розповісти... Якщо, звісно, це не секретна інформація, — грайливо додала вона і поцілувала Каріла в ніс.

— Ця інформація секретна тільки для тих, кому я не довіряю. А Вадим її вже все одно знає, тож не маю причин говорити пошепки, — додав Каріл, схилившись до Фандори. — І почну я від самого початку: прибувши до тієї реальності, я шукав давніше, чіткіше джерело енергії, одночасно досліджуючи особливості незнайомого мені світу. Пошуки привели мене до редакції газети «13-й канал», де...

Розділ 2

Чорний лицар неправильної Попелюшки

Столиця зустріла нас величними металевими воротами. Вони виявилися одним із нечастих проходів у комплексі з трьох стін. Проминувши їх, я побачила оповите сутінками стародавнє місто.

Деякі будівлі в центральних районах заввишки майже не поступалися багатоповерхівкам із мого рідного світу. І всі ці велетні були справжніми дивами архітектури! Кожну побудовану за унікальним проектом будівлю прикрашали пишні фасади та дивовижні скульптури чоловіків та жінок, яких можна було б назвати ідеалом античної краси. Колони і пілястри з рострами підпирали високі білі будівлі, до яких вели вишукані білосніжні сходи; велетенські статуї красунь у легеньких сукнях прикрашали верхівки фасадів; чоловічі та жіночі фігури з білого каменю переплітали руки, утворюючи величні арки; сірі вершники сторожили стіни старовинних будинків; у величезних вигадливих фонтанах тримали чаші мармурові діви, які, здавалося, от-от зірвуться з місця та побіжать містом, розбризкуючи воду.

У самому центрі Еданора височів шпиль головної вежі чудесного (імовірно, королівського) палацу. Кути замку сторожили гігантські статуї красивих жінок і м'язистих чоловіків. Стіни було прикрашено картинами з барельєфів і ліпнини, на кожній зі стін — по одній порі року. Дах заселяли статуї гордих птахів і могутніх тварин.

Темрява заволоділа містом, і за хвилину вікна будинків, одне за іншим, спалахували яскравими вогниками де свічок, а де магічного освітлення.

Ближче до центру з'явилися кав'ярні та ресторани, театри, клуби, казино і готелі.

— Я винайму нам кімнати, а ви поки відпочиньте, — сказав Каріл і залишив нас у холі.

Важко було повірити своєму щастю. Невже після виснажливої дороги я спокійно спатиму в теплому ліжку? Нарешті хоч трохи спокою...

Головне, щоб цей спокій не виявився класичним затишком перед бурєю.

* * *

— Ваш час на підготовку закінчився. П'ятдесят восьма Молодша Трояндо, ви готові відповідати? — поцікавився сивий дідок, крізь тонкі скельця окулярів дивлячись на симпатичну дівчину років шістнадцяти.

— Так, — кивнула вона. У білій шовковій сукні, із сяючою білою трояндою в золотавому волоссі, вона нагадувала принцесу з чарівної казки. — Білет 26: Основи загальної світобудови. Особливості світобудови нашого світу.

— Починайте.

— В основі всього — велике ядро. Навколо нього по орбітах обертаються безліч ядер. У кожного з них оболонки, на основі яких побудовано світи. Деякі ядра ніколи не зустрічаються і перебувають далеко одне від одного, такі світи максимально відрізняються між собою. Також є ядра, орбіти яких дуже близькі, іноді навіть обертаються поруч, — такі світи максимально схожі. Крім того, є світи, траєкторії руху яких можуть перетинатися. Відстань світів один від одного і частота їхньої зустрічі зумовлюють подібність світів...

— Дуже добре, це ви знаєте. А наш світ?

— Первинна оболонка ядра нашого світу — чотири стихії: вода, вогонь, земля і повітря. Кожна стихія створила по одній расі: земля — мавок, які ростили дерева і трави; повітря — лісовиків, аби ті розносили вітром насіння дерев і трав; вогонь — шубінів, що берегли підземні шахти й печери; вода — людей, які доглядали моря, ріки й озера. Саме стихії є джерелом магії. Коли одна зі стихій ставить мітку на душі дитини в материнському череві, та народжується чарівником. До кінця життя стихія протегує їй та дарує силу для творення чарів...

— Ваша світлосте, ви перескочили на інший білет. Основи світобудови нашого світу, будьте люб'язні.

— Вибачте, — зашарілася дівчина. — Первинною оболонкою нашого світу є чотири стихії. Вони — основа для вторинної оболонки. Вторинна оболонка розділена на світ живих і паралельний йому світ мертвих, між якими розташований світ сновидінь. Підструктурне ядро світу живих, або ж світу наяву, розділене на три частини, іменовані: Лемія — Королева драконів, Сонає — Королева феніксів і Гаретта — Королева тигрів. Із благословення Стихій вони заселили землю чарівними істотами. Але найвищим, що створили Праматері, стали породжені ними за власним образом три роди перевертнів: дракони, фенікси та тигри. Існуючи в гармонії з расами, породженими стихіями, перевертні здатні набувати їхньої подоби. Відмінністю Королев є те, що людської подоби вони можуть приймати як повністю, так і частково, перетворюючи лише певні частини тіла.

— Дуже добре. Продовжуйте.

— Підструктурне ядро світу мертвих — це сама Смерть. Світ мертвих розділений на Пекло та Рай, у яких є по п'ять рівнів, а також Кімнати очікування. Територію за Стіною Санкора, що розділяє світ мертвих зі світом снів, називають Прикордонною — це землі, де приречені блукати душі прокльонщиків. По інший бік Стіни — світ снів.

— Яка його структура?

— Світ снів розділений поступовим переходом на дві частини: від мрій до кошмарів. Відповідно підструктурне ядро світу снів складається з двох частин, які називаються Королевою снів та Королевою кошмарів. Припускають, що саме підструктурні ядра були основою Великої всесвітньої релігії аж до війни Кошмарів, коли до світу наяву...

Мені здалося, ніби щось схопило мою душу пазурами і з усієї сили смикнуло вгору: витягаючи з потужної вирви, утвореної нескінченними переплетеннями гілок величезного білого дерева.

А за мить я різко розплющила очі та довго дивилася в стелю.

* * *

Так уже вийшло, що сьогодні ввечері народу в палаці буде більше, ніж спочатку планувалося. Дізнавшись про повернення Каріла разом з гостями із іншого світу, король наказав дати «невеликий» прийом. Тож тепер мені належало показати себе цілому натовпу лордів і леді, які дивитимуться на нас із Вадимом, наче фанат-археолог на скелет вимерлого ящера.

Передчуваючи цей незабутній атракціон, я втомлено застогнала. Оскільки все життя я була соціофобом, то ніколи не любила нічних клубів, концертів чи мітингів. А тут намічався цілий королівський прийом, на якому я буду головним експонатом! Без лабутенів та штанів.

Але немає ради. Тому все, що залишилося, це надягти куплену сьогодні разом із Фандорою бузкову вечірню сукню, кожен сантиметр якої був розшитий бісерними візерунками, і прикраси у вигляді квітів лаванди, зібрати мужність у кулак і сісти в карету з Вадимом, Карілом і його нареченою-мавкою.

Зізнаюся, хоч я і провела в Еданорі майже добу, все одно важко було не ловити ротом комарів, піддавшись чарам нічної столиці. А надто зараз, коли я їхала головною вулицею до королівського палацу.

І от нарешті я побачила його. Тут, зблизька, він вражав так сильно, що в моїх очах буквально заблищали зірочки!

...Усе, годі! Зараз я вийду з карети і піду туди, тож треба терміново прибрати з обличчя цей вираз дів чинки з маленького бідного села, яка вперше побачила Версаль. Тільки привітна усмішка, не більше. Головне — поводитися так, ніби мене ніщо не здивувало й не захопило. Подумаєш, палац як палац. І не такі дива в житті бачила. Взяти хоча б те ж розбите об асфальт коліно моєї противної колишньої сусідки, Юлії Іванівни, яке бабця тицяла під носа всьому району. А надто матері дванадцятирічного Петрика, який, власне, і збив її випадково на велосипеді... хоча чи випадково — багато хто сумнівався.

О, так значно краще. Зазирнувши у відполірований диск на дверцятах карети, я побачила спокійне привітне обличчя бувалої світської левиці, яка все життя тільки по таких прийомах і роз'їжджає. Пам'ятай, Алісо: хоч би що ти побачила, хоч би що почула, залишайся спокійною та зібраною. І весь час отак усміхайся.

Саме з такою посмішкою я гордо пройшлася червоною доріжкою слідом за Карілом, який галантно вів Фандору під руку. А на Вадима за своєю спиною не звертала уваги. І взагалі, який там Вадим, коли попереду відчинено розкішні ворота? За ними — коридор із високою стелею, а в кінці великі двостулкові різьблені двері, які лакей, кланяючись, відчиняє перед кожним новоприбулим... Ось через них вже пройшли Каріл із Фандорою, проходжу я...

Мені знадобилися всі сили, щоб зберегти маску крижаного спокою. Переді мною простягалася величезна пишна бальна зала, прикрашена живими квітами, фонтанами і крижаними статуями. На вигадливому паркеті танцювали близько сотні пар, інші вели світські бесіди, попиваючи вино. Що цікаво, хоча більшість присутніх очевидно були людьми, зустрічалися тут і мавки, яких легко було впізнати за зеленими кінчиками волосся, і лісовики, що мали зелені візерунки на тілі, і низенькі вузлуваті шубіни з темно-червоними нігтями та дивакуватими багряними візерунками на зворотному боці долонь.

У протилежному від входу кінці зали на золотих тронах сиділи король і королева. Високий поміст, до якого вели вкриті червоним килимом сходи, підніс королівську пару над усіма гостями. Вони були наче на долоні... і на обох стільки шовку, мережив і прикрас, що крізь них майже неможливо розгледіти самих монархів.

Позаду правителів висів великий гобелен — вишиті сріблом лев та єдиноріг на золотому тлі, а над ним сяяли п'ять зірок: праворуч — біла та червона, ліворуч — зелена та блакитна, в центрі ж, над самими головами звірів, — чорна.

— Алісо, Вадиме, — тихо скомандував Каріл. — Ідіть за мною. Фандоро, почекай тут.

Ось і настала ця хвилина. Крокуючи за Карілом, я зловила на собі погляди буквально всіх присутніх. Головне — не розгубитися, не забути жодного слова з інструктажу Фандори про місцевий етикет...

— Вітаю вас, Ваша Величносте король Гардін Данор і Ваша Величносте королево Евана Данор, — кланяючись промовив чарівник.

— І ми вас вітаємо, пане Каріл Ернас, — ввічливо відповів король.

— Дозвольте відрекомендувати вам двох людей, знайдених мною у світі, куди я вирушав на завдання. Через дуже поважні причини мені довелося забрати їх сюди, до Ануари. Обоє мають чарівну силу, тому

їх, я сподіваюся, зарахують до університету магії. Зараз вони чекають на рішення щодо надання їм громадянства.

— Дуже цікаво, — спокійно, але не менш урочисто сказав король. — Відрекомендуйте мені їх.

— Це Аліса Гайлінова, — сказав Каріл, ступив крок убік і звільнив для мене шлях — так, щоб я могла підійти до помосту по центру доріжки.

— Висловлюю вам свою повагу, ваша Величносте король Тардін Данор і ваша Величносте королево Евана Данор, — спокійно сказала я, підійшовши та зробивши реверанс. І як це мій голос не тремтів на кожній літері? — Дякую вам за запрошення. Сподіваюся, невдовзі я здобуду громадянство цієї дивовижної країни та зможу вірно служити вам як умілий і відданий чарівник.

— Ми дуже раді знайомству з вами, — відповів король. — І завжди щасливі прийняти тих, хто щиро готовий служити короні.

Я ще раз зробила реверанс і трохи відступила, звільнивши місце для Вадима...

Що це з ним? Не кліпаючи, він втупився в мене сповненим ненависті поглядом, його повіки тремтіли від люті, а кулаки знервовано стискалися.

— Аліса... Гайлінова? — прошепотів він самими губами.

— А це Вадим Корсаров, — стримано відрекомендував Каріл, на хвилину ставши на середину доріжки.

Кілька секунд минули в повній тиші. Немов забувши про короля і королеву, Вадим дивився на мене так, ніби сподівався, що від його погляду я впаду замертво.

— Вадим! — тихо прошипів Каріл, непомітно наступивши хлопцеві на ногу.

Отямившись, юнак закліпав, швидко змінив вираз обличчя спочатку на незворушний, а потім на лукавий, і ступив крок уперед.

— О ваша Величносте король Тардін Данор і ваша Величносте королево Евана Данор, — пафосно почав Вадим покірно-солодким тоном, відбивши уклін, ніби в церкві на Великдень. — Ви навіть не уявляєте, яка для мене честь просто стояти перед вами, як гість у цьому незрівнянному палаці. За все своє життя я навіть мріяти не смів про подібну радість. Ніби в сонячних променях, я купаюся

у вашій величі. Напевно, немає в усьому всесвіті істоти, яка не мріяла б служити таким прекрасним правителям. Якби тільки я потрапив до лав тих щасливчиків-чародіїв, що за одним лише вашим наказом радо йдуть хоч під косу самої смерті... а серця їхні зупиняються з гордістю від того, що це життя минуло не даремно, адже було віддане заради вас. Благаю, не позбавляйте мене цього блаженства.

От чортів підлабузник! Несподіване красномовство. А я ж його спочатку тупим, наче пробка, гопником вважала... Але король і королева, схоже, зовсім не проти такої «відданості». Ну ти і пролаза, Вадиме Корсаров. Хитрий, підлий, егоїстичний, нахабний лис.

Хоч як там було, нас нарешті відрекомендували, тож можна і «розслабитися». Кілька разів до мене підходили різні шановані пани, які ставили стандартні запитання на кшталт: «Розкажіть про ваш світ», «Яким було ваше життя до прибуття в Ануару? », «Як вам наша реальність? »

А от навколо Вадима зібрався справжній натовп. Схоже, його підлабузницька промовка справила потрібний ефект, та й зацікавленим лордам і леді лисяра відповідав у тому самому дусі. На руку хлопцеві грало те, що після перевдягання з китайського спортивного костюма в новенький камзол йому достатньо було тримати поставу й відповідний вираз обличчя, щоб не тільки не нагадувати мавпу, а ще й скидатися на високоповажного панича. Б'юся об заклад, за кілька років він перетвориться на привабливого чоловіка. Додати до цього його шарм, бажання всім сподобатися, теоретично можливий розум, амбіції й патологічну агресивність... Щось мені трошечки стрьомно.

Години за дві бурхливий інтерес до прибульців з іншого світу спав і на нас лише кидали зацікавлені погляди. Тоді я ходила залою і розглядала гостей.

Мою увагу привернув симпатичний чоловік у розшитому сріблом чорному камзолі. Він був високим на зріст, статури міцної, але при цьому досить елегантною: добре натренований, однак, схоже, більше науковець, аніж воїн. Яскраво виражені вилиці, правильний рівний ніс, не надто широке, але і не загострене підборіддя. Чорне як смола волосся пострижене акуратно, не надто коротко.

Його темно-карі очі дивилися м'яко, але водночас упевнено й ніби були дверцятами, через які виривався ореол чарівливості, сили і непробивної твердості залізної волі. А ще — швидкий наче блискавка допитливий погляд, який немов намагався зачепитися за деталі, щоб повністю скласти потрібну йому картину.

Задивившись, я чомусь розгубилася на кілька секунд. Якесь дивне відчуття... ніби дивлюся на когось, знайомого дуже давно. Але зі зрозумілих причин бачитися раніше ми ніяк не могли. І все ж мене не полишала думка, неначе ми з ним колись зустрічалися. Навіть більше — немов якийсь фрагмент розбитого вітражу, який я шукала незмірно довго, нарешті став на законне місце, яке я дбайливо зберігала тільки для нього...

Раптом усвідомивши, що надто затримала погляд на незнайомцеві, я квапливо відвернулася і покрутила в руках келих, з яким ходила лише задля виду. Але це дивне нав'язливе почуття виявилось настільки сильним, що я знехотя продовжувала периферійним зором стежити за чоловіком.

Цікаво, дуже цікаво. На ньому пояс чарівника, от тільки вугільно-чорний і не зав'язаний на два вузли, а скріплений срібною застібкою. Каріл жодного слова не казав про чорні пояси! Треба буде запитати в нього після прийому... до речі, де вони з Фандорою? Востаннє я бачила їх десь годину тому. Може, пішли подихати свіжим повітрям? У переповненій людьми залі справді було душно, але вийти до саду я не наважувалася — ще назад не пустять. А балконів я ніде не бачила. Від того, щоб випити вина, теж краще втриматися: зараз мені необхідна абсолютно твереза голова. Спиртного я практично не вживала, тож швидко п'яніла. Так, якщо пила не надто багато, то при всіх зовнішніх ознаках п'яного як чіп підлітка все ж зберігала ясність думки. Але навіть нерівної ходи і розкутого сміху буде досить, щоб створити мені небажану репутацію. Варто трохи розслабитися, і пиши «пропало».

І все ж, куди подівся Вадим? Хвилину тому нишпорив десь, а зараз його навіть не видно. Хоча... та ну його до біса.

Знаю, на розкішному прийомі в королівському палаці, серед вершків вищого світу Ануари, нудьгувати було б смертним гріхом. Але саме це я й робила! Залишилася сама, підійти до когось поговорити

соромилася, тому могла тільки гуляти залом. Ставало дедалі нудніше, тому ходила я дедалі швидше, аж раптово відчула, як щось тримає моє плаття... та було вже запізно.

Це сталося за одну мить: я встигла обернутися і побачити ногу Вадима, який різко наступив на короткий шлейф моєї сукні. Власник ноги підло посміхався, і було чому: спідниця (зуб даю, не без допомоги чарів цього шмаркача!) вже затріщала по швах і, відірвавшись від корсета, полетіла додолу! . . Точніше, полетіла б наступної миті, але несподівано порвані нитки зрослися, прикріпивши спідницю на місце. Опісля шлейф різко потягнувся вбік, що і стало причиною Вадимового ефектного падіння.

Озирнувшись, я зловила на собі заспокійливий погляд чарівника з чорним поясом. Чоловік дружньо кивнув мені та відпив трохи вина.

Я вдячно всміхнулася у відповідь і поглянула на Вадима. Дехто дивився на хлопця насмішкувато... але більшість співчутливо стовпилися навколо, бурмочучи щось про слизький паркет та цікавлячись, чи не забився він. Ох, і чому мені здається, що якби на підлогу впав не Вадим, а моя спідниця, реакція була б трохи іншою? Що поробиш, чомусь мені нечасто вдавалося справити на людей гарне враження. Найчастіше на мене просто поглядали ніби на якусь диваку з психічними відхиленнями.

Коли я знову озирнулася, чарівника з чорним поясом більше не було на колишньому місці. І як я не шукала, знайти його не вдалося.

Розділ 3

Зміїний караван

Триклятий пристрій, названий механічним будильником, дзеленчав, ніби дзвін Нотр-Дама, по якому істерично гамселили мискою. Тому мені більше нічого не залишалось, окрім як одягнутися та покинути номер.

Ми поїхали з прийому близько четвертої ранку, і доти Вадим устиг підлизатися ледь не до всіх шляхетних панів, яких тільки побачив. У результаті він дістав запрошення «якось завітати на чай» мало не від кожного поважного дому столиці.

Спустившись у ресторан на другому поверсі, я побачила Фандору, яка попивала ароматну каву.

— Доброго ранку, — усміхнулася мавка. — Як спалося?

— Ніби всю ніч стрибала вольєром із гієнами, — зізналася я, сівши поруч. Одразу підійшов офіціант, у якого я замовила омлет з овочами.

— Нічого, звикнеш.

— Сумніваюся, — сумно зітхнула я. — Для мене навіть компанія з п'яти — вже натовп. А якщо в цьому натовпі з'являється хоча б одна малознайома людина, я відчуваю непереборне бажання сховатися під стіл і обкласти себе подушками з ніг до голови. Тож навряд чи зможу почуватися комфортно на таких заходах.

— Журбинка, — знизала плечима мавка.

Я ж, зібравшись на силі, таки вирішила запитати:

— Слухай, а ти не знаєш, що це вчора був за дивний чарівник...

— Фандоро, Алісо! Ось ви де, — бадьоро покликав Каріл, ледь забігши до ресторану. — Маю гарні новини. Алісо Гайлінова, вітаю вас зі щойно отриманим громадянством, — урочисто промовив він і вручив мені документи: посвідчення особи, аркуш із печатками про надання громадянства, власний номер громадянина в загальнодержавному переліку. Усе в одній книжці в коричневій палітурці, з гербом — як на гобелені, який я бачила вчора на балу. Що особливо тішило — зроблене з нерозривних, непромокальних та вогнетривких зачарованих матеріалів.

— Ого, так швидко?

— Та я сам здивувався. Знала б ти, хто клопотав про прискорення процесу... — несподівано Каріл затнувся, зам'явся, а потім продовжив, звертаючись більше до Фандори: — Вадимові його посвідчення я зараз віднесу, а потім мені доведеться ненадовго відлучитися. Поки я не повернуся, у вас буде час зганяти по дорожній одяг. Гільдія оплачує всі витрати, пов'язані з цим завданням, тож Аліса може прикупити собі кілька дрібничок за державні грошики. Побачимося за дві години.

Попрощавшись, Каріл покинув ресторан. А ми з Фандорою закінчили снідати й вийшли на чарівні центральні вулички.

— Прийшли, — весело повідомила мавка, зупинившись біля крамнички, на вивісці якої було написано «Мандри». — Я лише тут такі дрібнички і купую.

— Хороший асортимент?

— І не тільки. Менш ніж століття тому історики встановили, що будівлю цього магазину зведено на могилі видатної мавки-поетеси. Тому нам, щоб ми не влаштовували акції протесту, роблять тут знижку у десять відсотків на всі товари.

— Що ж це за поетеса, якщо ви так дешево поступилися?

— Наші історики між собою балакають, що насправді вона була нахабною дріб'язковою сварливою бабою, яка навіть віршів не писала, просто привласнила поезії своєї померлої падчерки. Тому той упир, який її задер, — мало не герой. Але людям і шубінам про це знати не обов'язково. А надто тим, хто особисто знайомий з власниками, — підморгнула дівчина.

Зайшовши до крамнички, я побачила кілька рядів вішалок з одягом і полицок зі взуттям. У центрі приміщення, немов баян посеред музею китайської порцеляни, стояв бронзовий пам'ятник у вигляді невеликого дерева, на якому сидів голуб. Біля нього — могильна плита з барельєфом, що зображував обличчя привабливої жінки. Напис на плиті сповіщав:

Алагара Вандраг, 1529—1581 Епохи Троянди. Вічна пам'ять і слава неймовірно обдарованій доньці землі.

Під плитою струменів фонтан у формі квітки лотоса.

— А що за Епоха Троянди? — поцікавилася я, з підозрою насупивши брови.

— Так називають проміжок часу, який почався понад дев'ять тисячоліть тому і вже три тисячі дев'ятсот дев'яносто два роки як закінчився, поступившись Розсипаній Епосі. Саме відтоді весь світ веде поточне літочислення. В ті часи існували сім великих імперій і десятки підпорядкованих їм народів. На чолі стояла Рада Імператорів, де головувала так звана Троянда — благословенна Стихіями жінка з роду Емалій. Коли б якийсь правитель наважився не послухатися волі Троянди... за легендою, в лічені роки після того його імперії наставав би кінець. Усе життя Троянда жила в храмі та брала шлюб лише для того, аби народити доньку, Молодшу Троянду. Мудра та освічена, священна Троянда завжди ухвалювала остаточні рішення, тож воєн зазвичай удавалося уникнути. Закінчилася ця епоха трагічною смертю вагітної Молодшої Троянди, матір якої була вже надто стара, тож не змогла народити іншу наступницю. Коли остання Троянда померла, її тіло поховали в тому самому храмі. До нього звідси, до річі, дуже далеко — буквально півсвіту.

— Цікаво, — задумливо прошепотіла я.

Треба ж, як ненароком можна знайти цікавий уламок розбитого вітражу. От тільки картину менш загадковою він не робить.

* * *

— Удачі, — ніжно прошепотіла Фандора коханому, перш ніж Каріл сів на коня. Закінчивши з покупками півгодини тому, ми повернулися до готелю, де дочекалися лісовика. А після — зібрали річі та приготувалися вирушати кожен своєю дорогою. — Я ще маю певний час попрацювати тут, а восени одразу поїду до Фетесаріна на Загальну Раду. Там і побачимося.

— Тоді до зустрічі, — прошепотів він і поцілував наречену на прощання.

Стрибнувши на коней, ми поїхали слідом за Карілом, проводжаючи Фандору поглядом, поки вона не зникла за рогом.

Скоро показалася міська брама. За нею зібрався натовп, що метушився навколо семи великих критих возів.

— Нам туди, — скомандував Каріл. — Я записав нас до каравану. У Фетесаріні будемо трохи більше ніж за тиждень. Хоч і повільно, зате

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ